

Helsingør, hvor det blev underkastet et Eftersyn og en Reparation, der ikke blev betragtet som foreløbig og ikke gav Anledning til at antage, at det skulde være nødvendigt at undergive Skibet en Hovedreparation, naar det var kommet hjem fra den næste Rejse. Saaferst disse Oplysninger, hvilke nu altsaa foreligge for Offentligheden, ikke fra anden Side blive afkræftede, maa vi betragte dem som fyldestgørende. Vi maa gaa ud fra, hvis ingen kan godtgøre Sandsynligheden af det modsatte, at Skibet har været i god Stand, og at de Anker, der have været fremførte, selv om det er sket i god Tro, have været urigtige. Vi ville saaledes kunne frigøre os for den uhyggelige Tanke, at den danske Stat skulde have gjort sig skyldig i at sende en raadden Plimsoller til Søs. — I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Driften af den grønlandske Handel. Det stiller sig lige saa bedrøveligt, som det har gjort i alle de senere Aar. Ifølge det sidste Statsregnskab var der i Finansåret 1896—97 et Underskud af ikke mindre end 268,000 Kr., og i de sidste 5 Aar har det gennemsnitlige Underskud været 187,000 Kr. For det kommende Aar er der beregnet et Underskud af 170,000 Kr., men vi kunne vistnok lige saa godt straks lægge de 100,000 Kr. til. Vi betale her $\frac{1}{4}$ Million om Aaret for den nationale Stolthed at kunne vaage over 10,000 Eskimoers Moral og Kristendom. Hvis Moralen og Kristendommen vare lige saa dyre her i Landet, vilde det koste mindst 50 Millioner. Og vi maa formodentlig være belavede paa, at i Løbet af nogle Aar vil Underskuddet ved Grønland kunne stige til det dobbelte og komme i Linie med, hvad der gives ud til Vestindien. Men for os ser jeg ikke, at der derved er noget at gøre. Vi kunne jo ikke sidde i Finansudvalget og sælge Tran eller proviantere Skibene. Naar Administrationen ikke selv kan gribe kraftig ind og søge Ændringer indførte, hvorved Tingene kunne bringes ind i en anden Gænge, kunne vi ganske vist beklage os fra Aar til Aar; men der kommer ikke noget ud af Klagerne, og da det aldrig er nogen Fornøjelse at græde, naar det ingen Nytte er til, lad os saa forlade dette Tema og gaa over til § 26.

Her findes der først under Nr. 208 nogle Oplysninger om, hvad den aarlige Drift vilde koste af den Dampmuddermaskine til Brug for de mindre Havne, der foreslaas anskaffet for et Beløb af 175,000 Kr. Jeg skal her sige, at der i Udvalget har været ikke ringe Tvivl om Hensigts-

mæssigheden af denne Anskaffelse. Der er dem, der have ment, og til dem hører jeg, at det vilde være heldigere, om man i Stedet for at købe denne ene store og kostbare Maskine anskaffede en Række mindre Maskiner, der kunde faas for en langt ringere Sum, saaledes at hver af de Smaahavne, der er Tale om at hjælpe, kunde faa sin egen Maskine. Men da den stærkeste Stemning i Udvalget var for at anbefale dette Forslag, have vi andre ikke fundet, at der var tilstrækkelig Grund til at tage Skilsmisse paa dette Spørgsmaal. Jeg vil dog herved have lettet min Samvittighed, hvis det skulde vise sig, naar det kommer til Stykket, at denne Maskine er lige saa upraktisk, som den er kostbar at anskaffe og dyr at drive. — Under Nr. 209 er der berørt Spørgsmaalet om Tilskud til Tilvejebringelsen af en Telegrafforbindelse med Island. Ifølge Forslaget skal Staten yde en Subvention af 54,000 Kr. aarlig i 20 Aar til et Kabel, som det store nordiske Telegrafselvskab tilbyder at lægge. Island vil tilskyde 35,000 i det samme Tidsrum. Hvis man kapitaliserer disse Ydelser til $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente, vil de 54,000, som Staten i 20 Aar skal betale, i Dag være værd 767,000, og Islands Ydelse være 497,000 værd, altsaa tilsammen 1,264,000 eller godt $1\frac{1}{4}$ Million. Kablet skal koste herved 2 Millioner. Det er et Spørgsmaal, naar der skal gives et saa stort Tilskud fra Statens og Islands Side, om det da ikke er at anbefale, at Staten ogsaa giver den resterende $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Million og selv lader Kablet lægge, eller om der ikke mulig nu kunde træffes en saadan Ordning, at Staten og det private Selskab gik halvt om Anlægget. Som Forslaget foreligger, lider det af at være lidet oplyst i forskellige Retninger. Det fremgaar ikke, hvorledes Forholdet skal blive, naar de 20 Aar ere udløbne, om Selskabet paatager sig nogen Forpligtelse til uden yderligere Subvention at holde Telegrafforbindelsen vedlige. Der foreligger heller ikke noget om, hvorledes Taksterne skulle fastsættes, om Regeringen forbeholder sig Ret til at bestemme dem. Det er mig heller ikke ganske sikkert, om Island selv vil være tilfreds med, at der blot tilvejebringes en Kabelforbindelse med Reykjavik, hvad der foreløbig alene paatænkes, og hvad der vil være af meget begrænset Nytte, hvis der ikke ogsaa træffes Foranstaltninger til at sætte i alt Fald en Del af Øen f. Eks. i Telefonforbindelse med Kablet. Der er kort sagt forskellige Spørgsmaal, der henstaa uklare, hvilket er Grun-